

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"מ 39099-02-12 אלעד גלובל בע"מ ואח' נ' פקיד שומה גוש דן

בפני כב' השופט מגן אלטוביה

מערערו

1. אלעד גלובל בע"מ
 2. לוגי - בר לחי בע"מ
- ע"י ב"כ עוה"ד עמרי קאופמן ורחל אלוש

נגד

משיב

פקיד שומה גוש דן
ע"י ב"כ עוה"ד אריק ליס מפרקליטות מחוז ת"א (אזרחי)

החלטה

לפניי בקשות המערערות לקבל על הסף את הערעור על שומות שקבע להן המשיב בצו לשנות המס 2005 – 2007. יצוין כי בתחילה הגישו המערערת גם בקשה למחוק את המערערת 1 מהליך זה. ביום 29.11.2012 ניתנה החלטה המאשרת את הבקשה המוסכמת של הצדדים בקשר לזהות המערערות בהליך זה. על פי אותה החלטה המערערת 1 תופיע כחייבת פורמאלית בגין השומות נשוא ערעור זה, אך לאור הסדר הנושים, אשר המשיב הסכים לו, תישא המערערת 2 בכל חיובי המערערת 1 בגין ההליכים המשפטיים ו/או השומות והיא תצורף כצד להליכים כאן. לאור זאת, אין צורך להידרש כעת לבקשה המקדמית בעניין זהות המערערת.

רקע עובדתי

1. המערערת 1 נוסדה והחלה לפעול ביום 22.10.1971, תחת השם "תעשיות שלטים עבודי בע"מ". ביום 25.10.1993 פרסמה המערערת 1 תשקיף לפיו הוצעו ניירות ערך לציבור אשר נרשמו למסחר בבורסה לניירות ערך בתל אביב. החל ממועד זה הפכה המערערת להיות חברה ציבורית, כמשמעות מונח זה בחוק החברות, תשנ"ט-1999. בעת ההיא עסקה המערערת בפרסום חוצות ובדפוס דיגיטלי.
2. בשנת 1998 נמכרה פעילותה של המערערת 1, ועד לשנת 2004 לא התנהלה על ידי המערערת כל פעילות עסקית מהותית. סכום ההפסדים העסקיים המועברים של המערערת 1 לצורכי מס, נכון ליום 31.12.1998, עמד על כ- 25 מיליון ש"ח.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"מ 39099-02-12 אלעד גלובל בע"מ ואח' נ' פקיד שומה גוש דן

3. במהלך שנת 2002 מכרו בעלי השליטה דאז במערערת 1 את מניותיהם בחברה, אשר היוו כ- 85% מסך הון המניות של החברה, לידי ה"ה רוני יצחקי, בעל השליטה במערערת 2. סכום הפסדיה העסקיים של המערערת 1 נכון ליום 31.12.2002 עמד על כ- 26 מיליון ש"ח. ביום 2.7.2003 העביר רוני יצחקי את מניות המערערת 1 לידי המערערת 2.

4. החל משנת 2004 החלה המערערת 1 לפעול בתחום האחסון וסיפקה שירותי אחסון למערערת 2, לבעלי השליטה בה ולחברות הקשורות להם והן לצדדים שלישיים. ביוני 2005 העבירה המערערת 2 את פעילותה העסקית למערערת 1 בתמורה להקצאת מניות על פי סעיף 104א לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**"). במקביל, מרבית עובדיה של המערערת 2 ושל בעלת השליטה בה עברו להיות מועסקים על ידי המערערת 1.

5. המערערת 1 קיזזה את ההפסדים הצבורים שברשותה כנגד הכנסתה החייבת בשנות המס שבערעור, וכן בשנת המס 2004. המשיב קבע כי רכישת מניות המערערת 1 על ידי המערערת 2 וקיזוז ההפסדים הצבורים כנגד הכנסתה החייבת של המערערת 1 מהווים עסקה מלאכותית, כמשמעות המונח בסעיף 86 לפקודה.

הטענות בבקשה

6. המערערת טוענת כי מאז שנת 1998 – עת הפסיקה המערערת 1 את פעילותה העסקית – ועד שנת 2005 – עת קביעת השומה הראשונה נשוא ערעור זה – לא נערכה למערערת 1 כל שומה על ידי המשיב. לגישת המערערת, בפסק הדין ע"א 8876/09 **גזית החזקות (מגן מיסודה של גזית אינק) בע"מ נ' פקיד שומה תל אביב 4**, מיסים כו' 2/ה-71 (אפריל 2012) (להלן: **פסק דין גזית**) קבע בית המשפט העליון כי במקרה בו פקיד השומה מבקש לטעון כי לא ניתן לקזז הפסד שהוצהר בדוחות הספרים כנגד הכנסה חייבת, עליו לטעון לכך כבר בשנת המס הראשונה בה הוגש הדוח בו הוצהר על ההפסד ולא במועד קיזוז ההפסד. לטענת המערערת, שיהוי המשיב בתקיפת ההפסד מפר את חובת ההגינות שלו ויצר אצלן טענת הסתמכות. לחילופין, טוענות המערערת כי היה על המשיב לתקוף את הזכאות להפסד בשנת 2003, עת הועברו מניות המערערת 1 להחזקת המערערת 2, או בשנת 2004, השנה הראשונה בה קוּזז ההפסד כנגד ההכנסה החייבת.

7. לעניין שנת המס 2005 טוענות המערערת כי המשיב הפעיל סמכותו לפי סעיף 145(א)(2) לפקודה, להאריך את תקופת ההתיישנות לקביעת השומה, שלא כדין. לטענת המערערת, לאור עקרונות המשפט המינהלי הארכת תקופת השומה יכול שתיעשה רק לאחר שהנישום הוזמן לשימוע, וההחלטה תינתן רק לאור טעמים מיוחדים שיוסברו וינומקו על ידי המשיב.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"מ 12-02-39099 אלעד גלובל בע"מ ואח' נ' פקיד שומה גוש דן

דיון והכרעה

8. דין הבקשות המקדמיות להידחות. בפסק דין **גזית** נידון המקרה של נישומה אשר נכנסה ויצאה מתחולת חוק מס הכנסה (תיאומים בשל אינפלציה), התשמ"ה-1985 (להלן: "**חוק התיאומים**"), באופן אשר יצר לה הפסד ריאלי בגין ניירות ערך, כמשמעות המונח בחוק התיאומים, הניתן לקיזוז כנגד הכנסה מניירות ערך בשנים הבאות. הפסד זה נבע ברובו בגין המכירה הרעיונית של ניירות הערך בגין הכניסה והיציאה מתחולת חוק התיאומים. הנישומה שם דיווחה למשיב על ההפסד הריאלי הצבור בשנות המס 1995 – 1998, ובשנים אלו המשיב לא יידע את המערערת כי דיווחיה שגויים לשיטתו. כאשר ביקשה המערערת לקזז את ההפסד הריאלי כנגד רווח ריאלי בשנות המס 1999 – 2001, קבע המשיב בשומתו כי היא אינה זכאית לקיזוז ההפסדים. בית המשפט העליון קבע בפסק דינו כי סמכות המשיב לשלול קיזוז הפסד, המהווה נכס כלכלי בידי הנישום, אפשרית רק ככל שקיימת הוראת חוק מפורשת המתירה זאת.

9. על דברים אלו הוסיף כבוד השופט רובינשטיין כלהלן:

"לו. סיבה נוספת - הפעם במישור הנקודתי - שבעטיה שונה מצבה של המערערת מזה של יתר הנישומים, שספגו הפסדים מניירות ערך עד ליום 31.12.98 והם מנועים מקיזוזם, טמונה בהתנהלות המשיב ביחס לדוחותיה לשנים 1995-1998. כפי שיפורט, סבורני כי חובת ההגינות בהקשר של דיני המס מחייבת אותנו לפרש בנסיבות את התנהלות פקיד השומה כפועלת לטובת המערערת, ולמנותה - גם אם לא כשיקול עצמאי מכריע - במסגרת השיקולים המטים את הכף לכיוונה.

כזכור, לשיטת המשיב התעלמותו מדיווחי המערערת בדבר הפסד בשנים בהן לא הוחל החוק, מהוה ראיה לכך שלא קיבל את נסיונה להעביר את ההפסד לשנים אלה. אין להלום טענה זו. ככל שסבר המשיב, כי פעולת המערערת איננה אפשרית, היה עליו להתריע על כך באופן אקטיבי כבר בשנת 1995, עת הגישה המערערת את הדו"ח הראשון בו נכלל ההפסד. יתר על כן, המערערת נהגה כך במשך 3 שנים מבלי שהמשיב הביע התנגדותו. משלא עשה כך סבורני כי יש לפרש את התנהלותו לטובת המערערת, וכפי שנזדמן לי להעיר לאחרונה (שם) בדעת מיעוט ביחס לתוצאה):

"כשם שבית משפט זה התייחס להתנהלות פקיד השומה כאינדיקציה לפרשנות הסכם לחובת הנישום (ראו ע"א 376/76 פקיד השומה, ירושלים נ' אריזדה, פ"ד לא(1) 436, 441), כך - במישור העקרוני - היא עשויה לשמש אינדיקציה פרשנית לטובתו; ההגינות מחייבת כי התמונה תהיה סימטרית (לחובת ההגינות בהקשרים אלה, ראו לאחרונה ע"א 10088/09 דגמין נ' פקיד שומה באר שבע (לא פורסם)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"מ 39099-02-12 אלעד גלובל בע"מ ואח' נ' פקיד שומה גוש דן

פסקה י"ז-י"ח) (ע"א 3266/08 סדן נ' פקיד שומה תל-אביב (לא פורסם) פסקה כ"א - להלן: עניין סדן).

בהיעדר ציפיה, כי להפסד יהיו השלכות מעשיות בשנים אלה (שכן הותרו לקיזוז רק כנגד רווחים ריאליים מניירות ערך, שבהיעדר תחולה לחוק אינם ממוסים) ובאין הוראה בחוק לגבי העברת הפסד אל מחוץ לתחולת החוק - רשאית היתה המערערת להסיק מהתנהגות המשיב, כי דוחותיה, על דיווחי ההפסד שבהם, מקובלים עליו. נוכח האמור, אין להלום טענה לפיה אין לאפשר למערערת לזכות מ"רישומים הנוגדים את החוק" (סעיף 35 לסיכומי המשיב). אם אכן סבר המשיב כי אלה הם פני הדברים, היה עליו להתריע על כך בפני המערערת, ומשלא עשה כן ראוי שייזקף הדבר לחובתו.

לז. סבורני במישור העקרוני, כי התנהגות זו של המשיב יכולה להקים טענת הסתמכות - אף שזו לא נטענה בענייננו. בקבלו את דיווחי המערערת בשנים בהן לא הוחל החוק - יצר המשיב מצג באשר ליכולתה לשמר את ההפסד אף ללא החלת החוק. כלומר, משלא הובהר למערערת כבר בשנת 1995 כי נפל פגם בדוחותיה, יתכן כי נשללה ממנה האפשרות לבחור בין המשך החלת החוק ושימור ההפסד לבין אי החלתו ואבדן "נכס" ההפסד (לעניין הסתמכות על מצג הרשות ראו בג"ץ 1398/07 גולדשטיין נ' משרד החינוך (לא פורסם) פסקה 33; ע"א 10078/03 שתיל נ' מדינת ישראל (לא פורסם) פסקה 43). (ההדגשות במקור)

10. סבורני כי המערערת לא תוכלנה להיבנות על דברים אלו לקבלת ערעוריהן על הסף. ראשית, דבריו של השופט רובינשטיין נאמרו באמרת אגב ולא נועדו לקבוע הלכה מחייבת בעניין זה. כפי שצוין, טענת ההסתמכות לא נטענה בפרשת גזית על ידי הצדדים ובית המשפט לא דן בה לגופו של עניין. צוין שם במפורש כי מדובר בשיקול נוסף בלבד המטה את הכף לטובת המערערת, ולא בשיקול המכריע באותו המקרה, אשר כאמור הוכרע על יסוד חוסר-הסתמכות של המשיב לשלול את הפסד הנישומה. שנית, טענת הסתמכות הינה טענה עובדתית אשר הטוען לה נדרש להוכיח כי שינה מצבו לרעה בגין הסתמכותו. כך גם השופט רובינשטיין מציין כי יתכן שהפגם בהתנהלות המשיב שלל מגזית את האפשרות לבחור האם להחיל על עצמה את חוק התיאומים, אם לאו.

11. ספק רב בעיני אם נישום יכול לטעון טענת הסתמכות באשר לדו"חות שלא עברו הליך שומתי, דוחות והצהרות שלא הופעל לגביהם שקול דעת. שומות שהן תקציר טכני בלא ביקורת ובדיקה והפעלת שקול דעת, אינן מהוות לטעמי בסיס לטענת הסתמכות. אין זה סוד כי רק אחוז קטן מדיווחי נישומים עובר ביקורת. רשות המיסים אינה יכולה לבדוק ולבחון את כל הדיווחים. מידע זה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"מ 39099-02-12 אלעד גלובל בע"מ ואח' נ' פקיד שומה גוש דן

ידוע לציבור הנישומים ולמיציגיהם. לכן לטעמי שומות שלא עברו דרך המסנן של הפעלת שקול דעת ממשי של פקיד השומה אינם ברגיל בסיס לטענת הסתמכות.

נשאלת השאלה מה כאשר נושאים מסוימים בהצהרות נישום עברו בחינה ונושאים אחרים נזנחו בשנה מסוימת. כאן יהא צורך לבחון כל מקרה לגופו. הנטייה תהיה במקרה כזה לאפשר לנישום לטעון כי הסתמך על אותם נושאים שלא טופלו בביקורת (ובוודאי באילו שטופלו) והניח כי המשיב קיבל את עמדתו באותם נושאים. גם זאת אינו נקי מספקות, שהרי בידי המשיב הסמכות לתקן שומות בתוך המועדים הקבועים בפקודה למשל מכוח סעיף 147. כך שיכולה להישמע הטענה כי כל עוד לא חלף המועד לתיקון שומה אין בסיס לטענת הסתמכות. עם זאת דומני כי משכנס תיק לטיפול שומתי והופעל שקול דעת, עם נושא מסוים לא טופל, יוכל הנישום להישען על טענה כי הניח שאותו נושא "הוכשר" בידי המשיב, כבסיס לטענת הסתמכות.

בתיק ששבו מוצהר שנה אחר שנה כי אין פעילות עסקית, אין הכנסות ואין הוצאות וכל שיש בו הם אותם הפסדים מועברים משנים עברו, אין להטיל על הרשות, המטפלת ברבבות דוחות הצהרות וריבוא מזה מסמכים, חובה מיידית של איתור ובחינת ההפסדים המועברים. רוצה לומר, הפסד שדווח בדיווח שנתי שלא עבר ביקורת, אינו "רוכש הגנה נוספת" מפני תקיפתו רק בשל שבשנים העוקבות שבהן לא היתה כל פעילות עסקית או אם היתה פעילות עסקית מזערית, לא בחן המשיב את טיבם של אותם הפסדים. כמובן שגם קביעה זו מותלית נסיבות. למשל גודלם של ההפסדים, משך הזמן שחלף מאז שנוצרו, האם המשיב היה ער להם ובחר שלא לתקוף אותם הם רק חלק מהשיקולים שישקלו.

פס"ד **גזית** קובע נורמה ראויה בכל הכבוד, במובן זה שהוא מטיל על רשות המס להיות ערה לכך כי החלטה שלא לטפל בהפסדים מועברים בשנה שאין להם השלכה מבחינת גביית המס, עלולה להקים לנישום טענת הסתמכות. מובן מאליו כי אין בפס"ד **גזית** קביעה כי על הרשות להפעיל שקול דעת לגבי כל הצהרה ודו"ח שמגישים רבבות הנישומים מדי שנה. דומני כי בית המשפט העליון אומר למשיב 'נתקלת בהפסד מועבר שנה אחר שנה, ראוי בשלב כלשהו, ועדיף בטרם "תתיישן השנה" לבחון את הדברים, תן דעתך לכך. אל תחכה לרגע שבו יבקש הנישום לעשות בהפסדים שימוש כי אז יכול ויהיה מאוחר מדי'.

12. בענייננו, המערערות לא הבהירו או הוכיחו בשום צורה כיצד מצבן השתנה לרעה כתוצאה מהחלטת המשיב. למעשה, המערערות נמנעו מצירוף תצהיר לבקשתן אשר ממנו ניתן ללמוד על הסתמכותן לכאורה על החלטת המשיב. ודאי שלא מצאתי ממש בטענות המערערת כי ההסתמכות באה לידי ביטוי בכך שהמערערת 1 קיזזה את ההפסדים בהסתמך על המצג שיצר המשיב. בכך המערערת 1 לא שינתה את מצבה לרעה בשום אופן ולא נמנע ממנה יתרון מסחרי או מיסוי כלשהו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"מ 39099-02-12 אלעד גלובל בע"מ ואח' נ' פקיד שומה גוש דן

בגין מצג המשיב. דומני כי המערערת 2 גם אינה יכולה לטעון כי לו היה המשיב מגלה דעתו כי לא ניתן לקזז את ההפסד הייתה נמנעת מלרכוש את המערערת 1, שכן עצם טענה זו מעידה על מלאכותיות העסקה שבוצעה. אם לטענת המערערת 2 בלאו הכי היא הייתה רוכשת את המערערת 1, באיזה אופן הסתמכה על מצג המשיב במקרה זה ושינתה מצבה לרעה?

13. אוסיף כי אף אם הייתי משתכנע כי נפל במקרה זה פגם בהתנהלות המשיב בכך שלא התריע בפני המערערת 1 על אובדן האפשרות לקזז הפסדיה, וכפי שאראה להלן כלל איני סבור שנפל פגם בהתנהלות המשיב, אין הכרח כי הדבר יוביל לבטלות השומה. עקרון הבטלות היחסית קנה שביתה בשיטתנו, ועל פיו אף במקרים בהם נפל פגם בהתנהלות הרשות הציבורית ניתן יהיה להכשיר את התוצאה הסופית. בטלות ההחלטה תתקבל על יסוד שני שיקולים: האחד, האם ההפרה עשויה הייתה להשפיע על ההחלטה; השני, מה תהיה הפגיעה בטובת הצדדים מזה ובטובת הציבור מזה אם ההחלטה המינהלית תבוטל בגין ההפרה (וראו: בג"ץ 161/80 **מלון סנטרופז בע"מ נ' מינהל מקרקעי ישראל**, פ"ד לד(4) 709). דוקטרינה זו משמשת גם בבחינת התנהלות המשיב כרשות ציבורית (וראו: ע"מ 08-821, **פלאפל אוריון בע"מ נ' פקיד שומה-חיפה**, מיסים כד/2 ה-217 (אפריל 2010), ע"א 10213/07, **בן דוד אליהו נ' פקיד השומה ירושלים 1**, מיסים כד/3 ה-145 (יוני 2010), ע"א 6315/05, **פקיד שומה תל אביב 4 נ' יחזקאל (איזי) שרצקי**, מיסים כז/1 ה-48 (פברואר 2013)). כפי שצוין, אף בעניין **גזית** רק נקבע כי יש ליתן משקל להתנהלות המשיב כשיקול נוסף ולא מכריע בקבלת ההחלטה הסופית בעניינה של המערערת שם. כך גם במקרה דנא, פגיעה באינטרס ההסתמכות של הנישום מהווה ברגיל שיקול נוסף שבפני בית המשפט שיש לבחון אותו כנגד שיקולים אחרים, כגון מידת הפגיעה בטובת ציבור לו תבוטל השומה.

14. במקרה דנא גם לא מצאתי כי נפל דופי בהתנהלות המשיב. העסקה המלאכותית שלכאורה בוצעה, אינה רכישת מניות המערערת 1 על ידי המערערת 2, אלא מכלול הפעולות שתחילתן ברכישת המניות וסופן רק בקיזוז ההפסד. אבהיר את הדברים. ההפסד המועבר של המערערת 1 הינו נכס כלכלי שברשותה ואין המשיב רשאי לשלול אותו ברגיל. בפסק דין ע"א 3415/97, **פקיד שומה למפעלים גדולים נ' יואב רובינשטיין ושות' חברה לבנין פיתוח ומימון בע"מ**, מיסים יז/4 ה-59 (אוגוסט 2003) (להלן: **הלכת רובינשטיין**) קבע בית המשפט העליון כי למרות כלל זה, במקרה בו נישום בחר לרכוש מניות חברה שברשותה הפסדים צבורים ולאחר מכן הזרים לתוכה פעילות עסקית חדשה במטרה לקזז את ההפסדים כנגד רווחיו – יש לראות בכך כעסקה מלאכותית ולשלול את אפשרות קיזוז ההפסדים.

15. ברם, בקביעה כי נעשתה עסקה מלאכותית אין המשיב מוחק את הפסדי החברה הנישומה, אלא רק מונע את קיזוזם בהקשר מסוים – בהינתן בעלי מניות מסוימים ופעילות עסקית מסוימת לא יותר קיזוז ההפסד. כך למשל, במקרה בו בעל המניות הקודם שב ורוכש את מניות החברה, נראה כי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"מ 39099-02-12 אלעד גלובל בע"מ ואח' נ' פקיד שומה גוש דן

על פי הלכת **רובינשטיין** אין למנוע מהחברה בבעלות בעל המניות הישן-החדש לקזז את הפסדיה. כך גם אילו בעל המניות החדש משקם את הפעילות העסקית הקודמת, ולא מנצל את ההפסדים כנגד פעילות עסקית חדשה, לכאורה ניתן לטעון כי קיים טעם מסחרי ברכישת החברה ויש להתיר את קיזוז ההפסדים. במועד הפסקת הפעילות הקודמת או רכישת המניות אין המשיב עדיין יכול לקבוע באופן חד-משמעי האם התבצעה עסקה מלאכותית. רק עם קיזוז ההפסדים כנגד פעילות עסקית מסוימת בידי בעל מניות מסוים, נפרשת התמונה המלאה לפני המשיב והוא רשאי לקבל החלטה האם רצף הפעולות כולו – רכישת החברה שבידה הפסדים, הזרמת פעילות חדשה לתוכה וקיזוז ההפסדים כנגד רווחי הפעילות החדשה – מהווה עסקה מלאכותית.

16. אוסיף כי גם לא מצאתי ממש בטענה כי המשיב נדרש היה להתריע בפני המערערות כי אין לקזז את הפסדי המערערות 1 כבר בשנת 2004 – השנה הראשונה בה קוזזו ההפסדים. רק בשנת 2005 העבירה המערערות 2 את פעילותה העסקית לתוך המערערות 1. לכאורה, ומבלי להכריע בעניין, יש מי שיוכל לראות הבדל במידת המלאכותיות בין קיזוז הפסד נגד הפעילות העסקית של בעל המניות החדש, כבמקרה **רובינשטיין**, לבין קיזוז ההפסד כנגד קו פעילות חדש שאינו קשור לעסקי בעל המניות החדש. בנוסף, אף אם שגה המשיב בכך שלא מנע את קיזוז ההפסדים עוד בשנת 2004, הרי שעדיין אין הדבר מקים באופן אוטומטי טענת הסתמכות. כאמור, המערערות לא הוכיחו בפניי באיזה אופן הסתמכו ושינו מצבן לרעה בגין פעולות המשיב ולו בשלב זה של העלאת טענתן המקדמית.

17. יש לדחות גם את טענתן החלופית של המערערות כי המועד לקביעת השומה לשנת 2005 הוארך מבלי שהמשיב נימק באופן מספק את החלטתו. החלטת המשיב להארכת תקופת השומה נתקבלה **בהסכמת** המערערות 1, וודאי שאין לומר שנעשתה ללא שהוצגו בפני המערערות נימוקים (מכתב הסכמת המערערות 1 צורף כנספח א' לתשובת המשיב לבקשה). בתגובה לבקשת המשיב הוסיפו המערערות לטעון כי לא ניתן להאריך את תקופת השומה ללא טעם מספק, אך הפעם גם צירפו (לראשונה) תצהיר ממנו עלה כי הארכת תקופת השומה נעשתה במטרה למצות את הדיון בעניינה של המערערות 1 ולהגיע לשומה בהסכמה. לא מצאתי פסול בהתנהלות המשיב בהקשר זה.

אחרית דבר

הבקשות המקדמיות של המערערות נדחות. הוכחות ביום 7.11.13 שעה 10:00 עד 15:00. המערערות 2 תישא בהוצאות המשיב ובכלל זה שכר טרחת עורך דין המשיב בסך של 18,000 ₪. ניתנה היום, כ"ח סיון תשע"ג, 06 יוני 2013, בהעדר הצדדים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"מ 39099-02-12 אלעד גלובל בע"מ ואח' נ' פקיד שומה גוש דן

מגן אלטוביה, שופט